

תזתמלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

עוד כמה גדולה הדגשת ענין הגאולה
האמיתיות והשלימה בתפלות דראש השנה

ראו עמוד 6

ערב ראש השנה
היי' תהא שנת סגולה

עידך

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"יך

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

להפסיק באמצע

הסעודה כדי לתת

"שלום עלים" למשיח

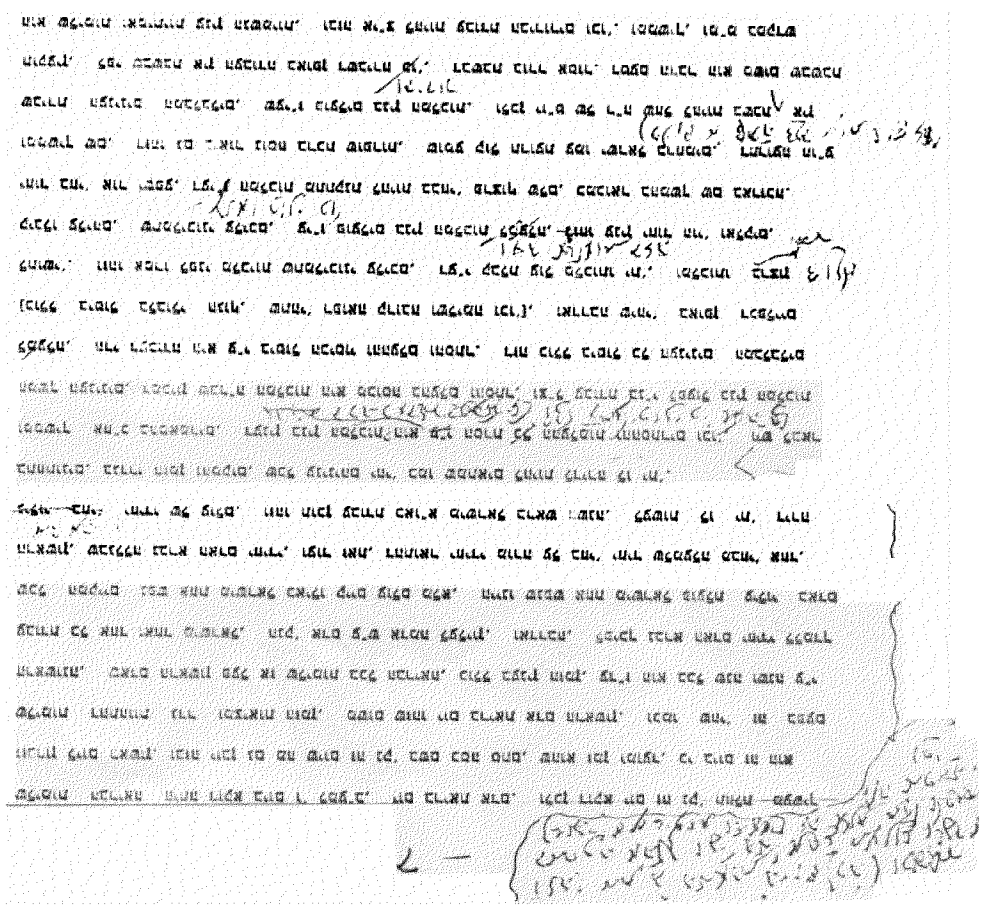
יודים שמיהרו לעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתועדות זו - באים לכאן עם הבשורה טובה דביאת משיח צדקנו • כיון שמתכווננים לעריכת "סעודת שלמה בשעתו" ולכרכת-המזון - נזכה תיכף ומיד לה"תקע בשופר גדול לחרותנו" בביאת הגאולה • בעמדנו לאחרי כל התפלות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי שכל העניינים נתהפכו כבר, והינם עתה לא רק "כזכונת", אלא "זכונת" ממש • מבחר קטעים משיחת יום ב' דר"ה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

ובמיוחד שלשת העניינים דמלכות זכרונות ושופרות . ועד לסיים ברכת שופרות - "תקע בשופר גדול לחרותנו", דקאי על השופר גדול דלעת"ל. ונבחה שאז הש"ץ מגביה את קולו במיוחד, ע"ד יותר מהגבהת הקול בבכרות מלכות זכרונות, ואפילו יותר מבבכרת שופרות גופא עד לבקשה זו. ובמיוחד שהלשון "תקע" כולל לא רק לשון צוירי אלא גם לשון הבטחה, ויתירה מזו - לשון סיפור דברים, סיפור דבר שה"י כבר בעבר - שכבר היתה התקיעה בשופר גדול לחרותנו:

... בעמדנו עתה ביום הב' דר"ה - בטח כבר נכתבו ונחתמו כל ישראל לאלתר בספרו של צדיקים גמורים, כיון שיע"י עשיית תשובה נעשה כל יהודי צדיק גמור ("משיח אתא לאתבא צדיקא בתויבותא").

ואף שהדין דיום הא' דר"ה הוא ד"עא קשיא", הרי ודאי שיע"י כל התפלות, וע"י העבודה בכל התקיעות במשך ר"ה - נתהפכו כל עניינים אלו לטובה, וכל ישראל נכתבו ונחתמו לשמה טובה ומתוקה בכל העניינים -

. . . וכל זה - נוסף על התפלות דר"ה,

ראש השנה שחל בשבת

לרגל ראש השנה הבאנו בה' ב' צילומים מכת"ק כ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"טי"א: א) מהגות הרבי על מאמר ד"ה תקעו גו', יום ב' דר"ה ה'תשמ"ז (נדפס בהתוועדות תשמ"ז ח"א ע' 27) ב) מענה הרבי לשאלת המנוחים בשחית צום גדלי ה'תשמ"ז (נדפס בהתוועדות תשמ"ז ח"א ע' 51 וראה שם בשו"ה א')

להלן פענוח הכתי"ק:

צילום א: זהו את ה' האמרת היום (ר"ה) וכמובאר בארכה מהצ"צ ופי' הא' מה' תענו ושפיו (שופר) מעשיכם [לא ברור]
וממשיך אח"כ בהמאמרים, דענין בנין המלכות שהוא בר"ה כמובאר בכתבי האריז"ל וצ"ל תמלכוננו כו' שלוח צ"ל הסרת העלמות והסתתרים וכו'.

. . . זהו אמרו לפני מלכיות שתמלכוננו עליכם, דע"י קבלת עול מלכותו ית', ומלכותו שהיא ברצון דוקא קיבלו עליהם, שתמלכוננו עליכם, עי"ז פועלים בנין המלכות ועד להשלמות בזה, יחוד הוי' ואלקים, יחוד בחי' אור ושפע, דע"י תמלכוננו כו' המלכות מתקנת להיות בבחי' פצוף שלם, כמובאר בהמשך שם בארכה. וממשיך שם, דזהו גם באור נוסח ברכת שופרות, שומע קול תרועת עמו ישראל ברומים, דתרועה הוי"ע שבירת הענינים המבלבלים, שע"י פועלים בנין המלכות. ולכן יז"ט של ר"ה שחל להיות בשבת (כיום א' ד) ר"ה דקביעות שנה זו) אין תוקעין, לפי שבשבת אין העבודה באופן דשבריה וברורו כו'.

צילום ב: אין הזמ"ג לחפס וירשמו כנ"ל – שבכל אופן עיקר.

בשחית צום גדלי נתיבאר הקשר לענין הגאולה – מכיין שמדליהו ה' מניוין [כרד] שימישכו חיי בניי כהמשך חייכם במלכות דוד.

בערה: שיטת בבל ע"ד [מהגותם] לאחרי מלכות יכני' – מ"ב [כרד, יז]

ולשמוח גו' והאמת והשלים אהבו", שחזו התיפד הגמור מהמאורע ד-ג' תשרי עם גדלי' בן אחיקם שהי' – היפד האמת והיפד השלום!...

ואף שודאי ר"ה הוא לא זמן המתאים להזכיר ענין שכזה – אעפ"כ מוזכרים זאת עתה, משום שבעמנו לאחרי כל התפילות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי של ענינים אלו נתתפכו כבר, והינם עתה לא רק "פוכיות", אלא "צביות" ממש!

והעיקר, כאמור, שנוכח תיפק ומיד לגאולה האמתית והשלמה, וממילא מתכוננים ליום השלישי – בתשרי – יקמנו ונחי' לפניו [ובפרט שהמאורע דגדלי' בן אחיקם שייד לשלמותה של מלכות בית דוד]. לא באופן של תענית, אלא בהכנת סעודה הכי גדולה – "סעודת שלמה בשעתו", בה הק"ב משתף את כל בני ישראל, ומגיש להם תיפק ומיד את חייך המישומר, הלוייתן ושור הבר.

ובמיוחד, שישנם יהודים שממהרו לברך ברכה אחרונה ולעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתועדות זו –

הרי הם באים לכאן עם השעורה טובה

דביאת משיח צדקנו, שהם פגשו אותו כבר ועד שהוצרכו להפסיק באמצע סעודתם כדי לתת "שלים עליכם" למשיח, [ומובן, שבנוגע ל"שלים עליכם" זה, אין מקום לשקלא וטריא האם מותר לפי שטל דידי לתת "שלים עליכם" לפי שלא נטל עדיין...].

ומכיון שהם ארוזים כבר לאחרי הבדלה, הרי הם מכניס את הסעודה גדולה האמורה גם בשביל אלו שנמצאים עדיין לפני הבדלה וכו'.

. . . וברדאי "אילו זכינו" היינו נגאלים כבר אמתא מיד באמרת ברכות אלו, אלא שמפני איזשהי סיבה שאינה ברורה וידועה ומובנת כלל וכלל – נמצאים אנו עדיין במלות!...

ובמיוחד, שלאחרי מלכות זכרונות ושופרות ממשיתים ברכת "ותחזנה עינינו בשוב לציון ברחמים", שהוא"ז "ותחזנה" – (נוסף להיות וא"י המוסיק) הוא גם וא"י המתפך את העתיד לעב, וממילא זכים תיפק ומיד לגאולה, כך שכבר בעבר ישנו הענין ד"ותחזנה עינינו כו"...

. . . מובן בפשטות, שתוכנה וענינה של התקיעת-שופר שתוקעים בסוף התפילה לאחרי כל הענינים האמורים הוא – הענין ד"זקע בשופר גדול לחרותנו" בגאולה השלמה, אשר, תקיעה זו צריכה להיות בעלמה בפועל! [אע"פ שתקיעת-שופר "זכמה היא ואנה מלאכה"].

. . . והעיקר – שתפק ומיד ממש, עוד בהמשך התועדות זו נוכח כולנו ל"אור עם ענני שמיא", "בערנו ובוקינו גו' בניינו ובבנותינו", ו"כספם וזהבם אתם", חז במשמיות וחז ברוחניות.

ובעודנו ב"ה שהוא "יומא אריכתא", הרי זו הוראה ג"כ בנוגע לאריכות המלות. כלומר: יחודי צריך לידעת שאע"פ שאריכות המלות היא באופן שאין מטמא הימנו – הרי כל זה אינו אלא כימא אריכתא, יום אחד לבד; וביחד עם זה ברר, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיפק ומיד!

וממילא מתקיים בינם השלישי בתשרי – "יום השלישי יקמנו ונחי' לפניו", מפני שאזכים תיפק ומיד שימים אלו יהפכו ל"ששון

. . . ועוד והוא העיקר – שמכיון

שמתכוונים לעריכת "סעודת שלמה בשעות" כאמור, ללבכת-המוזן "עד כזית ועד כביצה" נזכה תפקי ומיד לה"תקע בשופר גדול לחרדתנו" בבית הגאולה, ובאופן שביחד עם זה להגאולה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי היא נמשכת דוקא בהמדידה והגבלה (בדוגמת המדידה והגבלה כזית וכביצה), למטה דוקא. וכידוע הסיפור בזה מהצ"צ שנמסר ע"י נשיא דודנו, שהגאולה צריכה להיות למטה מעשרה ספחים דוקא.

ובמיוחד כשאוחזים כבר לאחרי התקיעה גדולה שבסיים התקיעות, שהיא כמוז ונמנע ה"תקע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדן הוא שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדמו פני הנוקע", שתוכן הענין בפשטות הוא, שה מורה על הפאנץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראש. אלא שאין זה ענין של הפך הבריאות, ואדרבה ע"י שיאדמו פני הנוקע – מיתוסף בו חזק ובריאות.

וכשם שהדן בפשטות הוא שצריכים להסתכל בפני הנוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הצובר), אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("איינקוקן") שלמעלה מסתם ראי', אפילו ראי' דתכמה –

כך נזכר תיפק ומיד, להסתכלות ב"פני התקע" ד"תקע בשופר גדול", "הווי ענין ראות את מורדך". ובאופן, שלמרות גדול הגלוי אי-זה מוזיק את הרואה, ואדרבה – ע"ד דברי רבו הקדוש מסדר הש"ס על שיזכה לראות את ר' מאיר מאחורין, ואילו ה'י זוכה לראותו מלפני ה'י על אחת כמה וכמה – ע"ד זוכים לעינים חכי נעלים דהר"א, והסתכלות האמורה.

לא שיערו מעולם שיתנו הכל ולא יקבלו כלום!

. . . מה שיכולים לומר על כך, על-כל-פנים בקיצור נמוץ, הוא דבר הכי מצער ומבהיל: לא שיערו מעולם שיתנו הכל ולא יקבלו כלום!

הדבר היחידי שרוצים להשלות את עצמם שקבלו הוא – הבטחה בעל-פה מאחד,

– שלא יודעים כמה זמן הוא יחזיק על הכסא, ושאפילו כאשר הוא יושב על הכסא הוא זקוק לידד המעשר' שיושב אי-שם בחצי-האי-ערב (בערב הסעודית) – אין זה סוד אצל אף אחד, וגם שלשה אלו יודעים מזה –

שאם הכל יתנהל באופן טוב וחלק, הוא יסכים שינהלו משא-ומתן על השלום, ואחר-כך הוא יסכים שבמשך השנים יהיה ענין של שלום, יחס דיפלומטי וכו'.

כבר ראו בעבר איזה ערך יש ליהס הדספולמטי – שכבר ראו בפועל שבצוננו הוא מצווה לזיפלמטים שלו לחזור, ובצוננו הוא שולח אותם הלאה, וכל הדבר הזה הוא ענין ש"בין לילה היה (ובין לילה אבד)", ואחר-כך לא יודעים כיצד יהיה המשך מזה.

מוסרים ענין שאין להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור

וכאמור, לא יודעים כמה זמן וכיצד הוא יחזיק – האם הוא יהיה מושל בעצמו וברצונו, או שיהיה כפוף לרצונו של נתן הכסף, ובעצם, ברור שהוא מוכרח להתנהג כרצון נתן הכסף.

ומה שחתמו ודברו על השלום – זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטל לגמרי. מה-שאינ-כן כשנותנים שטח – הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" – מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל העינים הקשורים לניהול המקום!

זאת אומרת, שמוסרים ענין שאי-אפשר להשיבו אחר-כך, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שזה תלוי בכמה ענינים), והוא מבטיח דבר שיכולים לשנותו בכל יום לפי מה שרוצים!

ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) – הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שבשעה שמודיעים שמוכנים להתפטר משרט מסוים ולתיתו בתנאים מיוחדים – זה גופא הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך להודים באופן של "חללת עולם".

(תרגום חפשי מתיחת דח"י אגוד ה"תשנ"ח - בחד תמוה)

ובפרט שנמצאים כבר לאחרי כל העינים דשיה סדרי משנה (נוסף על המשנה חומשי תורה), ועד לכל מה שתלמיד וותיק עתיד לחדש, כולל בדודנו זה, דור האחרון גלגלת וראשון לגאולה – שיעקר החידוש של תלמידים אלו בדודנו הוא שכבר "לכלי כל הקיצי", וכבר ישנו גם ענין התשובה בשלימותו, וגם הכפתורים צוחצוח כבר, וישנו ג"כ הענין ד"עמדו הכן כולכם" מזמן, וממילא הקב"ה צריך, כביכול, לתת מיד לכא"א מיראל את הין המשמר והלוינתן ושור חב, ו"כספם וזהבם אתם", הן ברוחיות (אהבה ויראה, שהם שרש ומקור לכל מצוות-עשה ומצוות לא-תעשה, ומקורן – בענין הדעת, ועד להכללת שלימות הדעת בקיום היעד "כי מלאה הארץ דעה את הוי"ו") והן בגשמיות, ואדרבה – בעיקר בגשמיותן!.

והי רצון, שגובה כלנו לילך לאצונו הקדושה, נשמנת במופים דוקא, ונשיא דודנו בראשנו,

ובמיוחד ע"י ש"מאן מלכי רבנן" פוסקים בכח התורה שמשוית צדקנו צריך לבוא – תיפק ומיד,

וכמדובר שרה"ת דמי"ד הוא: גואל ראשון הוא גואל אחרון וגואל אחרון הוא גואל ראשון – משה רבינו ודוד מלכא משיחא, ובפרט ע"י הפצת המעיינות דהבעש"ט, ישראל בעש"ט,

ושם סוקרים תיפק ומיד בסעודה האמורה, ובאופן דשלחון עורף. זו נעשית חכמה קרובה לישבה בסוכת עורו של לוינתן, ותיפק ומיד ממש.

ולאחר ששומעים את דעת המומחה לעניני צבא – זה נהיה דין ב"תורת אמת" ו"תורת חיים", שמוכרחים לעמוד באופן חזק ובקומה זקופה, ואם נחזק – יחד עם נשק, היות זוהי חדר למנוע את הענין של פיקוח-נפש, חס-ושלום.

שלום אמיתי – רק כשהוא על-פי תורה

זוהי חדר האחת והיחידה שיהי' "זנתתי שלום בארץ" – לא שלום המדומה ושלום לדג וכי' (שאין להארץ בענינים המצערים), אלא שלום כדביני, שלום של אמת ושלום בר-קיימא – שזה יכול להיות דוקא כשמתהגמים על-פי התורה ש"יזתנה לעשות שלום בעולם", וכפי שכתבתי ה"ה עזר לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וכדאיתא במדש שבשעת מתן-תורה נפלה אימה ופחד על אומות-העולם, וכשהם באו לבלעם ושאלוהו מאי האני? ענה להם בלעם שחקב"ה "תורה נתת לעמו, שנאמר ה' עזר לעמו יתן", ואיז הם ענו: "ה' יברך את עמו בשלום", ואז נהיה שלום בכל העולם, וחיו בשלום עם בני".

ומכיון ש"התורה היא נצחית" מדר לדר, משנה לשנה ומיום ליום – זו חדר היחידה לעקוף ולהבטיח את הענין של פיקוח-נפש עם כל הענינים הבלתי-רצויים.

ואי יוצאים יז-החובה בכך שאחזים את הנשיק לשיעה קלה, מוכין ש"תפול עליהם אמתה ופחד במדל דזועך יזמו כאבין", וזוהי "זנתתי שלום בארץ" עד ל"החלכו גויים לאורד", ומכלמחלילה לא תהיה קא-סלקא-דלענד על ענינים אחרים, מכיון שלא יהיו ה"מחסידין ומחגיבידין ממך יצאו".

הסכנה שבניסוחים מעורפלים

מאחר והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהייתה ב"קעמפ-דייוויד" ונאם לא יאמרו כלום ולכו מההתחלעות ויחשבו האם היה כדאי לבוא, היות ולא שמעו מלה אחת ויחידה על זה], איז אין ברירה ומוכרחים לדבר אודות זה.

אף-על-פי ש"המשכיל בעת הזיא ידום" – מכיון שההסכס נכתב בשפה בלתי-ברורה (ולא בדרד מקרה אלא בהשגחה פרטית) – יכולים לפרש בזה כל מיני פירושים, ואחר-כך ידאו שלא רק שלא נהייתה דעה אחת (כפי שרוצים להשליט את עצמם) אלא ושארז שלש דעות וא"ה"ק, אר"ה"ב ומצד"ס], אלא יתירה מזו: הרי לכל אחד מהשלישה ישנם יוצאים, אם-כן, כמספר היוצאים כך מספר הדעות שישנן כאן!

ההצלחה היתה בכך שהם נפרדו עם נשיקות והתקבוציות (עם כל הדרכים שהיו בזה) – ויהי רצון שינצל זאת באופן טוב, ורק אחר-כך יתחילו להתמקח מה התכוננו ומה חשבון, כלל – מה אמרו ומה עשו.

עד כמה גדולה הזגשת ענין הגאולה בתפלות דראש-השנה

"מלכות בית דוד משיחך", ויעשו כולם אגודה אחת כו"י"; "צמיחת קרן לדוד עבדך"; "כי תעביד ממשלת זדון מן הארץ"; "ותמלך אתה כו' על כל מעשיך" (מתפילת שמונה-עשרה דר"ה).

... מחו הענין שאכן שייך למעשה בפועל עתה – הרי זה כללות ענין הגאולה האמיתית והשלילמת

וענין זה מודגש ביותר בכל התפלות דר"ה (נוסף על זה שבכל ימי השנה אומרים בתפלה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח. . . כי לישועתך קוינו כל היום"):

בברכה השלילמית שבתפלות העמידה דר"ה מוסיפים כו"י ענינים – "ובכן יתקדש", "ובכן תן פחדך" וכי'. וידוע שבענינים אלו מרומזים כל העשר ספירות: "ובכן יתקדש" – כנגד ספירת חסד, "ובכן תן פחדך" – כנגד ספירת המבורה, "ובכן תן כבודך" – כנגד ספירת התפארת, "ובכן צדיקים" – כנגד הספירות נצח הוד ויסוד, "ותמלך" – כנגד ספירת המלכות.

ובכל תפלות אלו מודגש ענין הגאולה, ועל הסדר: "מלכות בית דוד משיחך", ויעשו כולם אגודה אחת כו"י" – דקאי על כל בראי העולם (כולל אר"ה"ע), שענין זה יהי' לעתיד לבוא; "צמיחת קרן לדוד עבדך"; "כי תעביד ממשלת זדון מן הארץ"; עד "ותמלך אתה כו' על כל מעשיך" – ששלילמות ענין זה יהי' בגאולה העתידה.

ובהו רואים עד כמה גדולה הדגשת ענין הגאולה בתפלות דר"ה, עד כדי כך – שאפילו בג' ראשונות, שבהם זמרים ביותר שלא לעשות שינויים ולהוסיף ענינים הקשורים עם בקשת צרכי כו', אעפ"כ מוסיפים כל ענינים ת"ל (שבהם מדובר אודות הגאולה העתידה) בג' ראשונות דוקא, ובהם גופא – בברכה השלילמית, שהיא כנגד יעקב אבינו, שענינו – "תחלה בלי מצרים", עד כדי כך גדולה הדגשת ענין הגאולה האמיתית והשלילמה בתפלות דר"ה!

(משיחת יוס ב דר"ה ה'תשד"ח - בלתי מומח)

גודל העילוי דר"ה בשנה זו – כשחל בשבת

... ועאכ"כ בר"ה בשנה זו – שגיום ראשון שבח חל להיות בשבת. . . מובן גודל העילוי של ראש השנה של השנה החדשה: נוסף לה שאז "יורד אור חדש עליון יותר שלא ה' מאיר

עדיין מימי עולם אור עליון כוח" (שזהו בכל ראש השנה), הרי האור חדש של ראש השנה זה (שהל להיות בשבת . נמשך מ"מקום" שהוא למעלה אפילו ממד וציר אור, עד לעצמתו ומהותו ית' וזה נמשך בגלוי למטה מטה במציאותם של בני" כפי שהם נשמטו בגופים כאן למטה.

וכל זה נמשך תיכף, לאלתר, בדג הראשון של ראש השנה, אלא שאח"כ צריך יהודי "לפרוק את החבילות" ("פאגאנדערפאקן די פערקלע") שהוא מקבל, על עבודתו באופן של "יעקב הלך ללדכו", דרך התורה והמצוה, ולדדכו דוקא – **בגב של.**

(משחת יום א' דר"ה יום ש"ג), יום ב' דר"ה ויום גדלי' התשי"ג - מונגה - תמוז מארדת)

על זה אומרים לו: טפש שכמותך!..

אלו שדרכם להתנחל תמיד ("די קרעכענדעיקע") – בודאי יטענו: כאשר יהודי יקום משינתו מחר בבוקר, לאחר ש"החזרת בי נשמתך", ויסתכל בלוח – יראה שעליו לצום ביום זה, וא"כ, כיצד אומרים שהצום התבטל?!

תנה על זה אומרים לו: **טפש שכמותך!**... מה לך להתתין עד מחר בבוקר – הרי בתפלת ערבית דמועש"ק תאמר "את צמת דוד עבדך **מרה** תצמחה", ולאחר לכן תערוך סעודת מלוא מלכא, סעודת דוד מלכא משיחא, שבה תשוב (או תאמר ופירוש) אודת בוא של דוד מלכא משיחא, וא"כ, כאשר משיח צדקנו יבוא **היום בלילה** – אזי **לא תצום** מחר, ותתרה מזו: צום זה יחפך לששון ולשמחה ולמועדים טובים!..

ישנו מאמר של אדמו"ר הזקן – בספר "בונה ירושלים" (ס"ד) [שנדפס בירושלים לפני עשרות שנים, ואח"כ נדפס גם מכתב-יד כו'], ובו מבואר ש"אפילו אם ה' **צדיק אחד** עושה תשובה שלמה בדרון ה' בא משיח"!

כלומר: אין צורך להתתין לזמן מסויים, אלא משיח צדקנו יכול לבוא תיכף ומיד – גם בלילה!

וכאמור לעיל אודת מ"ש באחרונים של הגמבלות שמצוינו בענין משיח צדקנו, שאינו בא בערבי בשבת וכיו"ב – הרי זה רק כאשר מדובר אודת גאולה "בעתה", אבל לאחר ש"כלי כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה" – אזי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ח): "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו **ומיד הן וגאולתו**", וכמדובר כמ"פ שהמושג ד"מ"ד" **בהלכה** הוא – כפשוטו, תיכף ומיד ממש!

(משחת ש"פ האדמו"ר הזקן, שבת שובה - ב - חמש דל"ה ה'תשד"ם - בלתי מונח)

אין לאף אחד רשות להתנהג כבעל-הבית על ארץ הקודש

... על-פי האמור לעיל, מובן היקף של כל שעל כל טפס ואפילו 'משה' מארץ ישראל, ועד כמה זה קשור עם כל יהודי ועם כל בני"ג, עד שכל יהודי וכל בני"ג הם ה'בעל-בית' על כל שעל, כל טפס וכל 'משה' מארץ הקודש.

ואין לאף אחד רשות להתנהג כבעל-הבית ("בעה"ב'טעונוען") על זה – כאשר זה לא על"פ התורה ש'ענתה לנו" (רש"י ר"פ בראשית), שהנחון הוא הקב"ה בעצמו, כפי שהורה בתורתו "תורת חיים" (הואה בחיים), ובתורה נאמר שארץ ישראל ניתנה ל'עם עולם' ובאופן ד"נחלת עולם".

וכדי שיהיה "ונתתי שלום בארץ", שלום אמיתי – צריכה ארץ ישראל להתנהל כפי רצון הבורא שהוא ה'בעל-הבית' של כל העולם כולו, על-אחת-כמה-לכמה של ארץ ישראל ששם האליקות היא בגלוי, כמאמר הכתוב "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

אשר אחת מהוראות התורה היא – "לא תחנם".

ונוסף לזה: ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, שבכל מקום שיהודים התיישבו וחיים שם, בארץ ישראל או בחוץ-לארץ, אזי כאשר עכו"ם "משמשמים ובאים", אפילו שזה רק "על עסקי תבן וקש" – אסור לפתוח את המקום לפניהם, אפילו כשמדובר על שיטח בחוץ-לארץ, והדיו הוא ש"יוצאים עליהם בכלי זיון ומחללין עליהם את השבת", מכיון שזהו ענין של פיקוח-נפש, אפילו כשהם אומרים שהם באים "על עסקי תבן וקש",

ועל-אחת-כמה-לכמה כאשר רואים בגלוי שזה ענין הקשור עם פיקוח-נפש – לפי פסק-דין ברור של המומחים (על-פי שולחן-ערוך) בענין זה, שאלו הם אנשי הצבא הנמצאים **כעת** בצבא, ושארמרים את דעתם לא מצד השבונות מפלוגתיים או חשבונות אחרים, אלא מצד החשבון של פיקוח-נפש – שדעת כולם שווה שאסור למסור אפילו שיעל אחד, היות זהו ענין של פיקוח-נפש.

בּוֹדָאֵי וּבּוֹדָאֵי הַגִּיעַ הַזְמַן שֶׁהֵי "זְדַלְאֵי גִלוּתִי"

..לאחריו גדול אריכות הגלות ביותר, עד כדי כך, שהגיע כבר סיומו של ה"יומא אריכתא"

דר"ה – כולל גם לאחריו **ההוספה** ב"יומא אריכתא", כדיע שכל א' מתשישאים הסיף עוד רגע ("ממניס") בראש השנה, ולאחריו כל זה "כ'אפט מען זך" שנמצאים עדיין בגלות, עד כדי כך גדולה אריכות הגלות, "יומא אריכתא" דגלות –

הרי בודאי ובודאי שכבר הגיע הזמן שירחי "ד'אלג'י גלות", "עד מתי" גלות... ובודאי שכבר צריך להיות "קץ שם לחושך".

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תשס"ו - בלתי מוגה)

הַתְקִיעָה-גְּזוּלָה מְדַגֵּישׁ עוֹד יוֹתֵר שִׁ"כְּלו כֹּל הַקִּיצִין"

.. "עד ז' ביום שני דר"ה, שאז ניתסף גם העילוי דתקיעת שופר בפועל ממש, עד

ל"תקיעה גדולה" שהיא מעין ודוגמת "תקע בשופר גדול לחרותנו", וכמנהג ישראל שהתקע מאריך בה בכל כחו, וכשמציא כל כחו בהתקיעה הגדולה ה"ז מרגיש עוד יותר ש"כ'לו כל הקיצין", אפילו לפני התקיעות, ועאכ"ל בשעת התקיעות, עד להסיום בתקיעה גדולה.

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

לֹא נוֹתֵר אֵלָא שְׁהַקְבִּ"ה יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלִי

וזמר מובן גם שנועשה באופן העברה דיום השבת – "כל מלאכת עשוי", כולל גם המלאכה ד'צמדד הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו, ועאכ"ל המלאכה ד'צמצוח הכפירותים" – מלאכות שאסור לעשותם בשבת, ובפרט שעל ידן נעשה גם ה'ענכה בפטיש" דכללות מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות – שמלאכה זו היא "עשוי" מצדם של ישראל, כך, שלא נותר אלא ש**הקב"ה יעשה את שליו** לגאול את ישראל, ומכיון שאין חדרב תלוי אלא בו – הרי בודאי ש"לא עייבן המקום כהרף עין".

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תשס"ח - בלתי מוגה)

עֵי"פ הַעֲבֹדָה בַּצֹּמ גַּדְלִי נְהִיָּה "יוֹם שֶׁל מִשְׁיָחָה"

בעמדתו בצום גדלי, שבא לתקן הענין דפיזור ישראל וביטול מלכות בית דוד (כנ"ל בארזכה), שמזה מובן דאע"פ שהתקון בפועל תלוי תלוי בבבאת משיח צדקנו בפשטות ובגילוי, נשמה בגוף הנראה לעיני בשר – הנה ברוחניות הענינים, צריך כאנ"א מיישאל לעשות כל התלוי בו, שע"י עבודתו בצום גדלי, הרי אצלו כאילו יזמן של משיח (מ'שיח'ס טאנ"א) כבר בא, והרי הוא עומד מוכן לכל עניני הגאולה שיבואו **מחאום** (כיון שכבר הוכנו בשלימות לפנ'ז).

(משיחת צום גדלי ה'תשס"ח - בלתי מוגה)

"וַיִּתְחַרְהָ מוֹדָה, שֶׁכֵּבֶר הִזְתַּדָּה לִנְיָ"

ועוד והוא העיקר – שכן תהי' לנו בפועל ממש, ויתירה מזה, שכבר היתה לנו, בלשון עבר, ובפרט ע"פ הפתגם הידוע של רבותינו נשיאינו על-דבר הפירסום דביאת המשיח בעייתנו. כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה שנתפרסם בכי"ל עייתנו. בעולם כולו (ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר) ש'חנה זה (המלך המשיח) בא", ותיכף – **כבר בא** – בפועל ממש, למטה מעשדה ספחים, ובגלוי לעיני כל באי עולם, ועאכ"ל "לעיני כל ישראל", ותיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ נציבים ה'תשנ"א, יום ב' דר"ה ו'תש"פ ו'תש"ו ה'תשנ"ב - מוגה)

הַבִּיטוֹל זֶה־כֹּתֵרָה מִתְבַּטֵּא בְּזִמְרוֹ זִקְאָ שְׁאוּמְרִים "יְחִי הַמֶּלֶךְ"

כמדובר לעיל, הענין דר"ה קשור עם מה שהקב"ה אומר "אמרו לפני מלכותי כדי שתמלכותני עלים, זכרונות כדי שיעלה זכרונם לפני לטוב, ובמה בשופ", שזו הרי שלשת הענינים של מחשבה דיבור ומעשה;

תקיעת שופר הוא ענין המעשה, ומלכות הוא ענין הדיבור, שהרי בנוגע להכתרה לא נוגע מחשבה, העיקר הוא ענין הביטול שזה מתבטא בענין הדיבור דיקא, שאומרים "יחי המלך" .. וזכרונות הוא ענין המחשבה.

(תרגום חפשי משיחת יום ב' דר"ה ה'תשל"ז - בלתי מוגה)

בִּ' הַשְּׁמוֹת שֶׁשִׁיכִים לַמִּשְׁיָח צְדִיקוֹ

ויה"ד והוא העיקר – שע"י יתוסף עוד יותר בקירוב וזירו הגאולה שתלוי בהפעת המעיינות חוצה, כולל ובמיוחד בקשר ובשייכות לתורתו של הצמח צדק שב' השמות (צמצוח"ו צדק") שייכים למשיח צדקנו.

(משיחת יום תש"א, יום א' דר"ה ה'תש"נ - בלתי מוגה)

עֵי"פ הַפְּסִי"ז שֶׁל כֹּל הַחֲסִידִים – זִרְוֵנו זָרוֹ הַגְּאוּלָּה

.. לכל לראש – בנוגע לדורנו זה, דור האחרון דמלות, וגם – ע"פ הפס"ד של כל החסידים, האשים ותגשים והסף – דור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה, שלוקחים עממם "מעשינו ועבודתנו כל משך זמן הגלות", ועד שמהפכים את הגלות עצמו לגאולה, ע"י המשכת וגילוי האל"ף, אלופו של עולם, ב"גולה", שאז נעשה מ"גולה" "גאולה".

(משיחת יום ב' דר"ה ה'תש"נ - בלתי מוגה)